

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. Z.,**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00 Praha
8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2017 č. j. MSK 43225/2017, ve věci
správního deliktu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2017 č. j. 43225/2017 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení částku 13.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 11.12.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17.2.2017 č. j. SMO/065178/17/DSČ/Fal a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 23.10.2015 v 07:52 hodin v Moravské Ostravě, do křižovatky řízené tříbarevnou světelnou signalizací, Sokolská třída – Českobratrská, po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Bazalů vpravo na ulici Sokolská třída, řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X, přičemž nerespektoval signál S2a – červeného světla se směrovou šipkou „Stůj“, před křižovatkou nezastavil, ačkoliv byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel. Jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) v návaznosti na ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a totožnost řidiče není známá nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku.
3. Žalobce namítal, že odpovědnost za údajný správní delikt zanikla ke dni 17.2.2017 podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., ve spojení s § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tedy rok od zahájení řízení, k čemuž došlo dne 17.2.2016 doručením příkazu, proti kterému byl následně řádně a včas podán odpor. Správní orgán I. stupně sice vydal rozhodnutí již dne 21.4.2016, čímž se přerušila jednoletá promlčecí doba, toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno žalovaným v odvolacím řízení, a tedy k němu nelze přihlížet, neboť toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným a právně neexistuje.
4. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je z větší části nepřezkoumatelné, neboť správní orgán převážně pouze konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly, a z jakých ustanovení či podkladů přitom vycházel. Jedná se předně o otázku, zda byl přístroj použitý ke zjištění údajného přestupku tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, správní orgán nijak ani neodůvodnil závěr, že porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu (§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona), nebyl proveden žádný důkaz, z něhož by vyplývalo, že k žádné dopravní nehodě nedošlo, a jedná se tedy rovněž o závěr neprokázaný. Žalobce rovněž namítal, že použitý přístroj nemá žádné ověření, není mu proto zřejmé, proč správní orgán bez dalšího důvěřuje listině, která je údajně výstupem z přístroje. Správní orgány nezjišťovaly, jaké údaje v záznamu zjišťuje přístroj a zda jsou tyto údaje nezměnitelné, zůstává tak pochybnost o tom, zda je záznam o měření věrohodným důkazem, či

nikoliv. Správní orgány se nezabývaly (a ani neprokázaly) otázkou, že by předmětný záznam byl výstupem z přístroje způsobilého přesně měřit čas průjezdu křižovatkou v případech, kdy to není ze zákona dovoleno, nebylo prokázáno ani to, že by v daném okamžiku skutečně svítil signál č. S2a, když řidič do křižovatky vjel. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda řidič žalobcova vozidla mohl bezpečně zastavit. Rovněž správní orgán pouze uzavřel, že údajné porušení pravidel provozu vykazovalo znaky přestupku podle silničního zákona, aniž se podrobně zabývaly jeho znaky.

5. Žalobce také namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování, namítal také, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku nemá oporu v zákoně a jedná se tak o překročení pravomoci. Správní orgán se měl zabývat také tím, komu patří použitý přístroj, a na základě jakých smluvních podmínek je přístroj obecní policií zapůjčován, anebo za jakých podmínek byl podán, aby mohl dále zhodnotit, zda se jedná o přípustnou nebo již nepřípustnou participaci soukromoprávního subjektu na výkonu veřejné moci.
6. Žalobce také namítal vady výroku, který je dle jeho názoru v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména se jedná o ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Další vada výroku spočívá v tom, že z něho nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ani to zda bylo porušení pravidel zjištěno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Výrok je vadný také proto, že z něj nelze dovodit, že by se řidič žalobcova vozidla skutečně dopustil jednání, které je v rozporu s § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť z výroku jednoznačně nevyplývá, že by řidič žalobcova vozidla nezastavil před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, přičemž tato značka se může nacházet i v křižovatce, jak ji definuje silniční zákon. Správní orgán překročil svou pravomoc, neboť mu výrokiem určit, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na jeho účet, ačkoliv jinak by žalobce měl podle § 163 odst. 3 daňového řádu možnost tyto povinnosti splnit i jinými způsoby a volba podle zákona náleží právě a pouze jemu.
7. V závěru pak žalobce polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že zánik odpovědnosti za správní delikt se posuzuje podle § 125e odst. 3, odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (23.10.2015). Platí tedy subjektivní lhůta dvou let pro zahájení řízení, objektivní lhůta 4 let pro právní moc rozhodnutí. Obě tyto lhůty byly v projednávaném případě zachovány. I kdyby se pro posouzení zániku odpovědnosti za daný správní delikt měl použít zákon č. 250/2016 Sb., jak mylně žalobce dovozuje, nedošlo by k promlčení přestupku, neboť lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek by byla přerušena také vydáním rozhodnutím o vině ze dne 21.4.2016.
9. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v žalobě predestírá řadu spekulací, které ničím nedokládá, poukazuje na to, že nebyly dokazovány skutečnosti, o nichž však ve správním řízení nevyvstala žádná pochybnost, namítá, že správní orgán se nezabýval eventuelně možnými okolnostmi, avšak sám neuvádí žádnou konkrétní verzi

skutkového děje a nepředstírá žádná konkrétní tvrzení. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, k provedení dokazování se nedostavil a ani se nevyjádřil písemně, rozsah dokazování v řízení o správním deliktu odpovídal tomu, že žalobce vznesl pouze dvě stručné námitky procesního charakteru, skutkově a právně nic nezpochybnil. Správní orgán přitom na základě shromážděných důkazů zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce ohledně dokumentačního zařízení Unicom REDLIGHT, který je automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu zákona o silničním provozu, což plyne ze skutečnosti, že jde o stacionární zařízení trvale umístěné v dané křižovatce, což je zjevné i ze samotné fotodokumentace, jakož i ze skutečnosti, že obrazový záznam nepořídila ručně žádná hlídka městské policie. Z osvědčení založeného ve spisu nijak nevyplývá, že by daná osoba zařízení ovládala, naopak z něj plyne, že byla proškolená pouze k prohlížení přestupků a zpracování přestupkových dokumentů, nikoli tedy k samotnému pořizování obrazové dokumentace, ale pouze k činnostem, při nichž do pořízené obrazové dokumentace nijak nezasahuje. Skutečnost, že v době průjezdu daného vozidla křižovatkou svítí červený signál, je zřejmá ze samotného obrazového záznamu. Žalobce ani netvrdil, že v okamžiku rozsvícení signálu se žlutým světlem bylo vozidlo tak blízko, že by je řidič nemohl bezpečně zastavit. V projednávané věci však řidič vozidla nezastavil ani na signál s červeným světlem, to v době, kdy červené světlo svítilo již cca 2 sekundy. Použití toho kterého znění právního předpisu vyplývá z kontextu a povahy věci a z obecných zásad trestního práva v širokém smyslu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb.. Žalovaný pak rozhodoval v souladu se zásadou zákazu retroaktivity vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou zabývat. Žalobce netvrdil a netvrdí žádné relevantní okolnosti, které by zaváděly sebemenší důvod k mimořádnému snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., a žalovaný takové okolnosti neshledal.

10. Žalovaný dále uvedl, že z oznámení přestupku je zřejmé, že dané řízení provozuje Městská policie Ostrava. Žalobce v řízení nenamítal, že by vlastníkem byla soukromá osoba a že by se podílela na zjišťování přestupků. Proto se správní orgány touto otázkou nezabývaly, neboť neměly pochybnosti o tom, že vlastníkem zařízení je Statutární město Ostrava. Výrok prvostupňového rozhodnutí je zcela v souladu s nárokem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46. Absence dopravní nehody není znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu, nýbrž jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele. Žalovaný popřel, že by správní orgán závazně určil žalobci, že musí pokutu a náklady řízení platit bezhotovostní platbou. Správní delikt žalobce je založen na objektivní odpovědnosti, tzn. bez ohledu na zavinění, zavinění proto správní orgány nezkoumaly.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu. Tato okolnost je důvodem ke zrušení

napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

12. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně se podává, že správní orgán I. stupně učinil dle § 125f odst. 1 a odst. 4 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a že byly splněny všechny podmínky pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Vycházel přitom ze sdělení žalobce, že provozované vozidlo v předmětný čas řídil zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. pan L. H. N. a uvedl, že tato osoba si poštu přebírá na adrese sídla společnosti Praha 2, Americká 362/11. Žalobce následně doplnil datum narození této osoby a uvedl adresu jeho bydliště ve Vietnamu a zopakoval, že jeho doručovací adresou je adresa Praha 2, Americká 362/11. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že osobu pana L. H. N., narozen X nekontaktoval, jelikož měl prostřednictvím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Úřadu práce ČR a České správy sociálního zabezpečení potvrzeno, že uvedená osoba se na území ČR v minulosti nezdržovala a ani nezdržuje. Ve spise správního orgánu I. stupně jsou obsaženy příslušné listiny obsahující sdělení označených úřadů. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu dále plyne, že správní orgán vycházel dále ze zjištění ze své úřední činnosti o tom, že osoba pana L.H. N., narozen X, s doručovací adresou Americká 362/11, Praha 2 je vedena i v dalších spisových materiálech u správního orgánu I. stupně, a příkladmo v odůvodnění rozhodnutí uvedl spisové značky jednotlivých správních řízení, a konstatoval, že v těchto věcech byl obeslán uvedený řidič prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž tyto zásilky byly vráceny zpět bez uložení odesílateli, jelikož adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá schránku. Správní orgán z uvedeného dovodil, že je zcela evidentní, že se jedná o osobu smyšlenou nebo o osobu, která se v České republice nikdy nezdržovala. Žalovaný ohledně závěru, že správním orgánem I. stupně byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, odkázal jednak na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž vyšel ze zjištění, že osoba L.H. N. vystupuje jako sdělená osoba i v jiných spisech vedených správním orgánem I. stupně, kdy je z úřední činnosti známo, že na uvedené adrese si písemnosti nepřebírá a zásilky jsou vráceny zpět bez uložení, jelikož adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá schránku, a poznamenal, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny spisové značky spisů, ve kterých uvedená osoba vystupuje jako sdělená osoba.
13. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Krajský soud konstatuje, že žádné z uvedených tvrzení správního orgánu I. stupně ani žalovaného, že si pan L. H. N. na adrese uvedené žalobcem jako doručovací adresa Praha 2, Americká 362/11, zásilky nepřebírá a tyto jsou vráceny zpět bez uložení, jelikož je uvedená osoba na označené adrese neznámá a nemá tam schránku, není podepřeno žádným podkladem, který by byl obsažen ve správním spise. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozhodnutí č. j. 8 As 236/2016-51, č. j. 1 As 33/2011-58) plyne, že je nezbytné, aby veškeré podklady, o něž správní orgán opírá své rozhodnutí, byly trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu, což se týká i relevantních informací, které správní orgán zjistil z úřední činnosti. I s těmito podklady měl žalobce právo se seznámit a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jestliže ve spise správního orgánu I.

stupně ani žalovaného nejsou příslušné listiny z označených správních řízení, z nichž správní orgány zjistily, že si pan L. H. N., který vystupuje jako sdělená osoba v uvedených řízeních, na žalobcem označené adrese zásilky nepřebírá, ty jsou vráceny zpět bez uložení, a že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá tam schránku, pak je nutno dospět k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správních spisech a v takovém případě je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

14. Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu. Protože uvedená nezákonnost byla již sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť správní orgány porušily ust. § 50 správního řádu a ust. § 36 odst. 3 správního řádu, jak výše uvedeno, nezabýval se soud pro nadbytečnost žalobními námitkami, které se týkaly samotného správního deliktu.
15. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že procesně úspěšnému žalobci přiznal na nákladech řízení částku 13.200 Kč a uložil žalovanému povinnost zaplatit ji žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato částka sestává z nákladů za právní zastoupení, a to z odměny za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (odměna za přípravu a převzetí zastoupení, sepsí žaloby a za zastoupení u jednání dne 3.4.2018), 3 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, soudního poplatku 3.000 Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s.ř.s. Z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. plyne, že účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Mezi důvodně (účelně) vynaložené náklady nelze dle názoru soudu považovat náklady cestovního zástupce žalobce požadované v celkové výši 4.315 Kč za cestu z Prahy do Ostravy a zpět osobním automobilem. Krajský soud odkazuje na nález Ústavního soudu II. ÚS 736/12, v němž Ústavní soud konstatoval, že pro všechny složky tvořící náklady řízení platí korektiv ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. (v projednávané věci § 60 odst. 1 s.ř.s.), tedy musí jít za všech okolností o náklady potřebné k účelnému uplatňování práva. Kritérium účelnosti je třeba posuzovat u každé položky zvlášť, jinými slovy přiznání nároku na náhradu odměny za služby poskytnuté advokátem neznamena automatickou povinnost přiznat i náhradu všech dalších výdajů s přibráním advokáta spojených bez ohledu na jejich potřebnost, konec citace. Dle názoru soudu v dané věci volba advokáta z Prahy za situace, kdy žalobce má bydliště v B., tedy v obvodu Krajského soudu v Ostravě, je nepřiměřená. Neúměrná výše náhrady jízdného v souvislosti s cestou advokáta žalobce k soudnímu jednání byla způsobena především vzdáleností sídla advokáta od sídla krajského soudu. Jelikož nešlo ani o věc nějakým způsobem mimořádně náročnou či komplikovanou, navíc za situace, kdy v obvodu Krajského soudu v Ostravě působí advokáti, které mohl žalobce oslovit, nebyly prostředky vynaložené žalobcem na přesun advokáta z Prahy do Ostravy potřebnými k účelnému – bránění práva a nejedná se tedy o důvodně vynaložené náklady, jak to má na mysli § 60 odst. 1 s.ř.s. Proto by měl žalobce náklady jízdného nést ze svého.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 10.04.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně